

Sygn. akt II K 634/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

przy udziale Prokuratora Eleonory Gnyś

po rozpoznaniu w dniu 25.09.2018r. 30.10.2018r., 14,12,2018r. 02.04.2019r., 28.05.2019r.

sprawy P. G. (1), syna M. i K. z domu D., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. w kwietniu 2015 roku w C., woj. L. stosował przemoc wobec A. M. (1) w celu zmuszenia jej do określonego zachowania w ten sposób, że wyniósł wymienioną na zewnątrz lokalu (...), kilkakrotnie uderzył po głowie, a następnie posadził na tylne siedzenie samochodu, którym została przewieziona do P.,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k.

II. w okresie od 2016 roku do grudnia 2017 roku, w datach bliżej nieustalonych, w P., woj. L., kilkakrotnie przemocą polegającą na stosowaniu siły fizycznej, w tym przytrzymywaniu, doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego, tj. o czyn z art. 197 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

III. w 2017 roku daty bliżej nieustalonej, w P., woj. (...), rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby oraz wizerunek w trakcie czynności seksualnej, w ten sposób, że po utrwaleniu wyżej wymienionego wizerunku okazał go córce wymienionej oraz jej matce,

tj. o czyn z art. 191 a § 1 k.k.

IV. w okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P., woj. L., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, groził A. M. (1) popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w ten sposób, że groził jej zabójstwem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudzały w wymienionej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. zw. z art. 12 k.k.

V. w okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, dokonał zniszczenia mienia w postaci garderoby i biżuterii o łącznej wartości 1000 zł, działając na szkodę A. M. (1),

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. w 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, woj. (...), rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby w ten sposób, że umieścił go na portalu (...), tj. o czyn z art. 191 a § 1 k.k.

VII. w dniu 01 stycznia 2018 roku, w P., woj. (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia u A. M. (1) w ten sposób, że wielokrotnie uderzał ją pięściami i otwartą ręką po twarzy i głowie oraz kopnął w lewe udo, w następstwie czego wymieniona doznała podbiegnięć krwawych na powiekach oka prawego i lewego oraz policzku lewym oraz okolicy przedusznej lewej, skroniowo-czołowej lewej, skórze owłosionej głowy, zapadnięcia kości szczękowo – jarzmowej policzka prawego, obrzęku dolnej części tego policzka oraz wylewu krwawego podśluzówkowego, obrzędu nosa, złamania ścian dolnej i bocznej prawego oczodołu, ścian prawej zatoki szczękowej, oraz łuku prawej kości jarzmowej, w badaniu TK złamania szczękowo-jarzmowo-oczodołowego z przemieszczeniem odłamów, podbiegnięć barwy sinej na bocznej powierzchni uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

VIII. w dniu 01 stycznia 2018 roku, w P., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, przemocą doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego, w ten sposób, że stosując siłę fizyczną wobec wymienionej, odbył z nią dwukrotnie, wbrew jej woli, stosunek doPOCHWOWY oraz usiłował odbyć stosunek oralny, do którego nie doszło, z uwagi na obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci złamania szczękowo- jarzmowo- oczodołowego, których doznała bezpośrednio przed zdarzeniem tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I.oskarżonego **P. G. (1)** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycję art. 191 § 1k.k. , w pkt II dyspozycję art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w pkt III dyspozycję art. 191 a § 1 k.k., w pkt IV dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w, pkt V dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art., 12 k.k., w pkt VI dyspozycję art. 191 a § 1 k.k., w pkt VII dyspozycję art. 157 § 1 k.k., w pkt VIII dyspozycję art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 191 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 197 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; za czyn z pkt III na podstawie art. 191a § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt IV na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt V na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn pkt VI na podstawie art. 191a § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt VII na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pobawienia wolności, za czyn z pkt VIII na podstawie art. 197 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

III. na podstawie art. 46 § 1k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. M. (1) kwotę 6000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV.na podstawie art.41a§1i4k.k.orzeka wobec oskarżanego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakaz kontaktowania bez zgody pokrzywdzonej na okres 5 (pięciu) lat;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 stycznia 2018 roku godzina 9.10 do dnia 11 czerwca 2019r. przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 3690 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżycielce posiłkowej dowody rzeczowe opisane w wykazie nr I/142/18-P k. 413 poz. 1,4-12,1, zaś oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie poz. 13-14 k. 413;

VIII. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygnatura akt : II K 634/18

UZASADNIENIE

A. M. (1) oraz P. G. (1) tworzyli przez okres kilku lat nieformalną relację. Poznali się w 2012r., początkowo ich relacje były poprawne. Spotykali się, pozostawali parterami seksualnymi. W maju 2015r. A. M. (1) dowiedziała się, iż P. G. (1) w dniu 6 czerwca 2015r. zamierza wziąć ślub z inną kobietą. A. M. (1) chciała ta sytuację wyjaśnić i poinformowała przyszłą żonę P. G. (1) o ich relacji, ale mimo to P. G. (1) się ożenił. A. M. (1) miała pretensje do P. G. (1), zarzucała mu kłamstwo jednak w dalszym ciągu kontynuowała znajomość z P. G. (1). Spotykali się nadal, uprawili seks za obopólną zgodą, czasami P. G. (1) nocował u A. M. (2). P. G. (1) był zazdrosny o A. M. (1) a szczególności o jej kontakty z innymi osobami o to, że bywa w dyskotekach, że ubiera się seksownie. Robił z jej z tego powody zarzuty, często awantury. W sytuacji gdy P. G. (1) nie akceptował zachowań A. M. (1), bowiem bez jego zgody zrobiła sobie tatuaż albo poszła na dyskotek bez jego wiedzy, to on wyrażając swoje niezadowolenie stosował wobec niej przemoc fizyczną, uderzał, kopał, niszczył jej ubrania. To z kolei powodowało, iż przez pewien czas unikała z nim jakiegokolwiek kontaktu i nie wyrażała zgody na współżycie seksualne. P. G. (1) w kwietniu 2015 roku w C., stosował przemoc wobec A. M. (1) w celu zmuszenia jej do określonego zachowania w ten sposób, że wyniósł wymienioną na zewnątrz lokalu (...), kilkakrotnie uderzył po głowie, a następnie posadził na tylne siedzenie samochodu, którym została przewieziona do P.. Następnie w lokalu (...) w P., co miało miejsce w 2016r. P. G. (1) miał pretensje do A. M. (1), iż była w tym lokalu. Gdy razem opuścili ten lokal, to P. G. (1) uderzał ją po głowie, wyzywał i porwał ubranie, w którym była tego dnia ubrana. Na W okresie od 2016 roku do grudnia 2017 roku, w datach bliżej nieustalonych, w P., P. G. (1) kilkakrotnie przemocą polegającą na stosowaniu siły fizycznej, w tym przytrzymywaniu, doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego. Taka sytuacja miała miejsce m.in. na klatce schodowej bloku, w którym zamieszkiwała A. M. (1). P. G. (1) wówczas wbrew woli A. M. (1) używając wobec niej siły fizycznej odbył z nią stosunek płciowy. W 2017 roku daty bliżej nieustalonej, w P., P. G. (1) rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby oraz wizerunek w trakcie czynności seksualnej, w ten sposób, że po utrwaleniu wyżej wymienionego wizerunku okazał go córce wymienionej oraz jej matce. W okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P. P. G. (1) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, groził A. M. (1) popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w ten sposób, że groził jej zabójstwem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudzały w wymienionej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. W okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P., P. G. (1) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, dokonał zniszczenia mienia w postaci garderoby i biżuterii o łącznej wartości 1000 zł, działając na szkodę A. M. (1). W 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, P. G. (1) rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby w ten sposób, że umieścił go na portalu (...). W dniu 01 stycznia 2018 roku, w P., P. G. (1) spowodował naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia u A. M. (1) w ten sposób, że wielokrotnie uderzał ją pięściami i otwartą ręką po twarzy i głowie oraz kopnął w lewe udo, w następstwie czego wymieniona doznała podbiegnięć krwawych na powiekach oka prawego i lewego oraz policzku lewym oraz okolicy przedusznej lewej, skroniowo-czołowej lewej, skórze owłosionej głowy, zapadnięcia kości szczękowo – jarzmowej policzka prawego, obrzęku dolnej części tego policzka oraz wylewu krwawego podśluzówkowego, obrzędu nosa, złamania ścian dolnej i bocznej prawego oczodołu, ścian prawej zatoki szczękowej, oraz łuku prawej kości jarzmowej, w badaniu TK złamania szczękowo-jarzmowo-oczodołowego z przemieszczeniem odłamów, podbiegnięć barwy sinej na bocznej powierzchni uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Tego samego dnia 01 stycznia 2018 roku, w P., P. G. (1) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, przemocą doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego, w ten sposób, że stosując siłę fizyczną wobec wymienionej, odbył z nią dwukrotnie, wbrew jej woli, stosunek dopochwowy oraz usiłował odbyć stosunek oralny, do którego nie doszło, z uwagi na obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci złamania szczękowo-jarzmowo-oczodołowego, których doznała bezpośrednio przed zdarzeniem. W okresie trwania znajomości A. M. (1) z P. G. (1) były także przerwy w kontaktach pomiędzy nimi, bowiem A. M. (1) po określonych sytuacjach, zrywała z nim kontakty, co miało miejsce po agresywnych zachowaniach P. G. (1) wobec niej. Po pewnym czasie te kontakty się odnawiały. A. M. (1) nie potrafiła skończyć z nim definitywnie znajomości, gdyż obiecywał jej związek a nawet małenstwo, miała też nadzieje, iż pomimo stosowania przez niego przemocy wobec niej P. G. (1) się w konsekwencji zmieni (zeznania świadka i pokrzywdzonej oraz zapis obrazu i dźwięku z przesłuchania : A. M. (1) k. 577v, 608-609, 2-6, 127-128, 250-293,815v,936v, 881-899; zeznania świadków: J. A. (1) k. 609-610, 302v; A. I. k. 660-661, 32-33; K.

A. k. 661-662v, 43-44; B. K. k. 663-664, 87-88; E. L. (1) k. 664-665v, 201-202; E. G. (1) k. 665v-666, 204-205; J. A. (2) k. 667-667v, 209-210; B. G. k. 668-668v, 225-226; A. C. k. 814v- 815v, 207v; dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonej k. 7-9, 122-124,150, 433,434; opinia lekarska dotycząca pokrzywdzonej k. 10; wydruki smsów k. 11-15; protokoły przeszukania pomieszczeń mieszkalnych k. 18-20,36-37, protokół zatrzymania rzeczy od pokrzywdzonej k. 23-25, protokół zatrzymania rzeczy od oskarżonego k. 38-340; protokół oględzin rzeczy zabezpieczony w mieszkaniu pokrzywdzonej wraz z dokumentacją fotograficzną k. 50-51,52-86,95-96,97-121; wiadomości tekstowe k. 163,164-187; protokół oględzin zdjęć z portalu randkowego B. oraz wiadomości tekstowe i mms-owe k. 334-335,338-339,340-383, protokół oględzin rzeczy k. 465-468, analiza kryminalistycznych połączeń telefonicznych k. 470; raporty działania interwencji policji k. 223-224,313-315,322-332).

Oskarżony przyznał się do czynu z pkt VII aktu oskarżenia, czyli spowodowania uszkodzenia ciała, tj. przyznał, że ją uderzył, ale nie mógł spowodować takich obrażeń ciała, do pozostałych czynów się nie przyznał. Zapłacił za zniszczone rzeczy 1000 zł, tyle ile chciała pokrzywdzoną. Kupowała ubrania i to tak miało wyglądać, iż ubrania miała być niszczone. Nigdy nie uderzył jej z pięści, zrobił obrażenia szczęki. Uderzył pokrzywdzoną z otwartej ręki. Z pokrzywdzoną był tak umówiony, jeżeli chodzi o sprawy z seksem zakładała wyzywającą bieliznę i on mógł ją porwać. Pokrzywdzona robiła mu zdjęcia, którymi go szantażowała. Mówiła, że pokaże jego żonie, rodzicom, znajomym. Robił zdjęcia pokrzywdzonej, ale było również tak, iż sama mówiła, aby nagrywał jak ma orgazm, robił to ale nikomu nie pokazywał. Ona go szantażowała i on ją chciał zastraszyć i umieścił zdjęcia na portalu B., ale były zablokowane. Pokazał wizerunek nagiej A. M. (1) jej matce. Pokrzywdzona robiła mu zdjęcia gdy spał albo z zaskoczenia. Mówiła, że pokaże zdjęcia jego rodzinie i nie będzie mógł widywać się ze swoim synem. Żona pokazywała mu zdjęcie, gdy jest półnagi, pokrzywdzona wysłała je do jego żony. Poznał się z pokrzywdzoną, gdy miał 21 lat, ona miała 33 lata. Spotykali się często. Uprawili seks i zaczęło się im to podobać. W pewnym stopniu uzależniła go od siebie (k. 576v-577, 133-137,142).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim nie przyznawał się do czynu, który polegał na tym, iż w kwietniu 2015 roku w C., stosował przemoc wobec A. M. (1) w celu zmuszenia jej do określonego zachowania w ten sposób, że wyniósł wymienioną na zewnątrz lokalu (...), kilkakrotnie uderzył po głowie, a następnie posadził na tylne siedzenie samochodu, którym została przewieziona do P.; oraz co do czynu polegającego na tym, że w okresie od 2016 roku do grudnia 2017 roku, w datach bliżej nieustalonych, w P., kilkakrotnie przemocą polegającą na stosowaniu siły fizycznej, w tym przytrzymywaniu, doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego; oraz co do czynu polegającego na tym, że w 2017 roku daty bliżej nieustalonej, w P., rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby oraz wizerunek w trakcie czynności seksualnej, w ten sposób, że po utrwaleniu wyżej wymienionego wizerunku okazał go córce wymienionej oraz jej matce, co do czynu polegającego na tym, że w okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, groził A. M. (1) popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w ten sposób, że groził jej zabójstwem oraz uszkodzeniem ciała, przy czym groźby te wzbudzały w wymienionej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione; oraz co do czynu polegającego na tym, że w okresie od 2015 roku do grudnia 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, w P., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, dokonał zniszczenia mienia w postaci garderoby i biżuterii o łącznej wartości 1000 zł, na szkodę A. M. (1); oraz co do czynu polegającego na tym, że w 2017 roku, daty bliżej nieustalonej, P. G. (1) rozpowszechnił bez zgody A. M. (1) wizerunek jej nagiej osoby w ten sposób, że umieścił go na portalu (...); oraz co do czynu polegającego na tym, że w dniu 01 stycznia 2018 roku, w P., spowodował naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia u A. M. (1) w ten sposób, że wielokrotnie uderzał ją pięściami i otwartą ręką po twarzy i głowie oraz kopnął w lewe udo, w następstwie czego wymieniona doznała podbiegnięć krwawych na powiekach oka prawego i lewego oraz policzku lewym oraz okolicy przedusznej lewej, skroniowo-czołowej lewej, skórze owłosionej głowy, zapadnięcia kości szczękowo – jarzmowej policzka prawego, obrzęku dolnej części tego policzka oraz wylewu krwawego podśluzówkowego, obrzędu nosa, złamania ścian dolnej i bocznej prawego oczodołu, ścian prawej zatoki szczękowej, oraz łuku prawej kości jarzmowej, w badaniu TK złamania szczękowo-jarzmowo-oczodołowego z przemieszczeniem odłamów, podbiegnięć barwy sinej na bocznej powierzchni uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres

powyżej 7 dni a nadto co do czynu polegającego na tym, że w dniu 01 stycznia 2018 roku, w P., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, przemocą doprowadził A. M. (1) do obcowania płciowego, w ten sposób, że stosując siłę fizyczną wobec wymienionej, odbył z nią dwukrotnie, wbrew jej woli, stosunek dopochwowy oraz usiłował odbyć stosunek oralny, do którego nie doszło, z uwagi na obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci złamania szczękowo- jarzmowo- oczodołowego, których doznała bezpośrednio przed zdarzeniem. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w opisanym wyżej zakresie są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej A. M. (1) (k. 577v, 608-609, 2-6, 127-128, 250-293,815v,936v, 881-899) oraz zeznaniami świadków : J. A. (1) (k. 609-610, 302v); A. I. (k. 660-661, 32-33); K. A. (k. 661-662v, 43-44); B. K. (k. 663-664, 87-88); E. L. (1) (k. 664-665v, 201-202); E. G. (1) (k. 665v-666, 204-205); J. A. (2) (k. 667-667v, 209-210); B. G. (k. 668-668v, 225-226); A. C. (k. 814v- 815v, 207v), które to dowody Sąd obdarzył wiarą. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z dowodami z dokumentów : opinią lekarską dotyczącą pokrzywdzonej k. (10); wydrukami smsów (k. 11-15); protokołami przeszukania pomieszczeń mieszkalnych (k. 18-20,36-37), protokołem zatrzymania rzeczy od pokrzywdzonej (k. 23-25), protokołem zatrzymania rzeczy od oskarżonego (k. 38-340); protokołem oględzin rzeczy zabezpieczonych w mieszkaniu pokrzywdzonej wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 50-51,52-86,95-96,97-121); wiadomościami tekstowymi (k. 163,164-187); protokołem oględzin zdjęć z portalu randkowego B. oraz wiadomościami tekstowymi i mms-owymi (k. 334-335,338-339,340-383), protokołem oględzin rzeczy (k. 465-468), analizą kryminalistycznych połączeń telefonicznych (k. 470); raportami działania interwencji policji (k. 223-224,313-315,322-332), które to dowody w powiązaniu z dowodami osobowymi, uznanymi za wiarygodne potwierdzają sprawstwo oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu w wyroku czynów.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności wyjaśnienia oskarżonego jedynie w zakresie przyznania się do popełniania czynu polegającego na spowodowaniu uszkodzenia ciała w dniu 1 stycznia 2018r., albowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym wymienionym wyżej. Przy czym i w zakresie tego czynu umniejszał swoją winę twierdząc, iż uderzył pokrzywdzoną z otwartej ręki , nigdy nie uderzył jej pięścią. To oczywiście w świetle zeznań pokrzywdzonej i opinii lekarskiej nie może się ostać. Z podobnych względów Sad uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego części w jakiej potwierdził, iż wizerunek nagiej pokrzywdzonej okazał jej matce K. A. oraz w zakresie zapłacenia pokrzywdzonej za zniszczone ubrania.

Za wiarygodne uznano zeznania A. M. (1) (k. 577v, 608-609, 2-6, 127-128, 250-293,815v,936v, 881-899), która zeznawała na okoliczność dokonanych przez oskarżonego czynów, polegających na stosowaniu przemocy fizycznej celem zmuszenia do określonych zachowań, stosowania przemocy seksualnej, rozpowszechniania bez jej zgody wizerunku jej nagiej osoby oraz wizerunku w trakcie czynności seksualnej, wypowiedaniu gróźb karalnych, zniszczenia mienia postaci odzieży, uszkodzenia ciała.

Z uwagi na to, iż zeznania ww. świadka były logiczne i rzeczowe to brak jest podstaw do ich kwestionowania. Zwrócić należy uwagę, iż zeznania te korespondują z obiektywnym materiałem dowodowym w postaci : dokumentacji medycznej w związku z obrażeniami ciała doznanymi w dniu 1 stycznia 2018r., wydruków wiadomości tekstowych, protokołu oględzin odzieży zabezpieczonej od pokrzywdzonej wraz dokumentacją fotograficzną, protokołu oględzin rzeczy z widocznymi obrażeniami ciała pokrzywdzonej i dokumentacja fotograficzną, raportów działania policji. To powoduje, iż nie ma podstaw do odrzucenia zeznań pokrzywdzonej A. M. (1).

Jako wiarygodne Sąd uznał opinie psychologiczne dotyczące pokrzywdzonej i wynikające z nich wnioski. Z opinii wynika, iż świadek funkcjonuje na poziomie normy wiekowej, w tym ma prawidłową zdolność postrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania swoich postrzeżeń. Zaburzenia funkcjonowania emocjonalno- społecznego pod postacią zaburzeń adaptacyjnych- trudności z koncentracją uwagi, obniżony nastrój. U opiniowanej obserwuje się stosunkowo pewną skłonność do ulegania wpływom innych osób. Brak jest podstaw do stwierdzenia szczególnych tendencji do kłamstwa i konfabulowania. Obserwuje się u niej cechy osoby , wobec której stosowana była przemoc

fizyczna oraz psychiczna. Stwierdzenie lub zaprzeczenie u opiniowanej cech osoby, wobec której stosowana była przemoc o charakterze seksualnym jest w tym przypadku jest bardzo trudne, bowiem prezentowane przez nią zachowania i głoszone treści są niejednoznaczne, a wręcz momentami sprzeczne (k. 424-432,923).

Zwrócić należy uwagę, iż pokrzywdzona była przesłuchiwana kilkakrotnie w toku procesu i za każdym razem świadek potwierdzała okoliczności dotyczące stosowania przez oskarżonego wobec niej przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej dlatego też wnioski wynikające z opinii biegłej psycholog w zakresie stosowania wobec pokrzywdzonej przemocy seksualnej nie mogą się ostać. Przy czym w żaden sposób brak jest podstaw w do odrzucania opinii biegłej w całości bowiem Sąd te opinie, uznał za wiarygodne, albowiem były one sporządzone w oparciu o całość materiału dowodowego, w tym uczestnictwo w przesłuchaniach, po przeprowadzeniu badania psychologiczne, dlatego też Sąd znalazł podstaw do ich kwestionowania. Przedmiotowe opinie psychologiczne z powyższych powodów nie podważają wiarygodności pokrzywdzonej.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania J. A. (1) (k. 609-610, 302v); A. I. (k. 660-661, 32-33); K. A. (k. 661-662v, 43-44); B. K. (k. 663-664, 87-88); E. L. (1) (k. 664-665v, 201-202); E. G. (1) (k. 665v-666, 204-205); J. A. (2) (k. 667-667v, 209-210); B. G. (k. 668-668v, 225-226); A. C. (k. 814v- 815v, 207v), które to dowody Sąd obdarzył wiarą. którzy potwierdzali okoliczności w zakresie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w wyroku czynów. Świadkowie mieli wiedzę na temat zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej z relacji jej samej, bądź byli bezpośrednimi obserwatorami jego zachowań. Tak było w przypadku zdarzenia w (...), kiedy pokrzywdzona przebywała tam z B. K. oraz A. C. (wówczas G.). Ze względu, iż zeznania te w pełni korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej A. M. (1) oraz były potwierdzone dowodami z dokumentów wymienionymi wyżej, Sąd w pełni uznał je za wiarygodne.

Przy ocenie zeznań ww. Sąd uwzględnił fakt, iż J. A. (1), J. A. (2), K. A., E. L. (1) to najbliżsi członkowie rodziny pokrzywdzonej, zaś pozostali świadkowie to jej koleżanki, znajome , jednakże ze względu na powyższą ocenę zeznań pokrzywdzonej Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków A. K. (k. 610-611, 304-305), M. S. (k. 611v-612v, 311-312), K. F. (k. 612v-613v, 317-318), E. G. (2) (k. 613v-614v, 405-406), M. G. (1) (k. 614v-615), M. F. (1) (k. 615-616,411v), P. G. (2) (k. 616-617,454v-455), P. Z. (k. 617-617v,460v), T. G. (k. 618-618v, 461-462, A. P. (k. 666v-667,320-321) to nie poszerzyły one znacząco materiału dowodowego, albowiem świadkowie nie mieli wiedzy na temat przestępnych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Swoje zeznania koncentrowali na negatywnych zachowaniach pokrzywdzonej wobec żony oskarżonego oraz jego członków rodziny. I te zachowania pokrzywdzonej z moralnego punktu widzenia były nieprawidłowe, jednakże w żaden sposób nie wpływają na wiarygodność pokrzywdzonej i nie dają podstawy do uznania zeznań pokrzywdzonej za niewiarygodne. Zwrócić należy uwagę, iż ww. świadkowie to osoby powiązane rodzinnie z oskarżonym i jego żoną, albo jego znajomi, a zatem mieli uzasadnione powody aby okoliczności dotyczące relacji oskarżonego z pokrzywdzoną przedstawiać dla niego w jak najlepszym świetle.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadków : K. G. (k. 668v-670,229-231), M. G. (2) (k. 670v-671, 233-234), A. G. (k. 671v-673, 246-249), którzy skupiali swoje zeznania na niepoprawnych zachowaniach pokrzywdzonej wobec nich w związku z relacją oskarżonego z pokrzywdzoną. Zeznania te nie poszerzyły materiału dowodowego, albowiem świadkowie nie mieli wiedzy na temat faktycznych i rzeczywistych zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej, przed którymi ukrywał relacje z pokrzywdzoną i okoliczności z nią związane.

Odnosząc się do dowodu z opinii biegłej J. S. w zakresie obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzoną A. M. (1) w związku ze zdarzeniem z dnia 1 stycznia 2018r. stwierdzić należy, że jest ona pełna logiczna i wewnętrznie bezsprzeczna a jej wnioski jednoznaczne (k.85). Z opinii wynika, jakich obrażeń ciała doznała A. M. (1) w dniu 1 stycznia 2018r. i jaki był mechanizm ich powstania. W świetle powyższego dowodu nie ma żadnych podstaw do odrzucenia zeznań pokrzywdzonej w zakresie zdarzenia z dnia 1 stycznia 2018r.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny w zakresie stosowania przez oskarżonego P. G. (1) wobec pokrzywdzonej A. M. (1) przemocy fizycznej celem zmuszenia do określonych zachowań, stosowania przemocy seksualnej, rozpowszechniania bez jej zgody wizerunku jej nagiej osoby

oraz wizerunku w trakcie czynności seksualnej, wypowiedaniu gróźb karalnych, zniszczenia mienia postaci odzieży, uszkodzenia ciała. Sąd ferujący orzeczenie w pierwszym rzędzie ustalił, na podstawie zeznań A. M. (1) oraz zeznań świadków: J. A. (1), A. I., K. A., B. K., E. L. (1), E. G. (1), J. A. (2), B. G., A. C. a także częściowych wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim korespondują one z zeznaniami pokrzywdzonej. Co do zasady ich wypowiedzi pozbawione są sprzeczności, zaś wsparte pozostałym materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów: dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonej, opinii lekarskiej dotyczącej pokrzywdzonej, wydruków smsów, protokołów przeszukania pomieszczeń mieszkalnych, protokołu zatrzymania rzeczy od pokrzywdzonej, protokół zatrzymania rzeczy od oskarżonego, protokołu oględzin rzeczy zabezpieczonych w mieszkaniu pokrzywdzonej wraz z dokumentacją fotograficzną, wiadomości tekstowych, protokołu oględzin zdjęć z portalu randkowego B. oraz wiadomości tekstowych i mmsowych, protokół oględzin rzeczy, analizy kryminalistycznej połączeń telefonicznych oraz raportów działania interwencji policji wymienionych wyżej dają przekonujący obraz tego, że P. G. (1) i dopuścił się przypisanych mu w wyroku czynów.

O tym, że jego wyjaśnienia w części nie przyznającej się do popełniania przypisanych mu wyroku czynów nie znalazły uznania Sądu przesądziły, zatem inne dowody, które z jego wypowiedziami zostały zderzone.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wpływające ze zgromadzonych dokumentów, w tym opinii psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego oraz opinii z zakresu fonoskopii. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

P. G. (1) aktem oskarżenia zarzucano popełnienie czynów z art. 191 § 1 k.k., art. 197 § 1k.k. w z. w z art. 12 k.k., art. 190 § 1 k.k. , art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. , art. 191a § 1 k.k. , art. 157 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 190 § 1 i 2 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

W art. 190 § 1 k.k. zostało ujęte przestępstwo groźby karalnej. dobrem chronionym przy przestępstwie groźby karalnej jest wolność człowieka w sensie psychicznym, tj. wolność od poczucia obawy i strachu popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub na szkodę osoby najbliższej (K. Daszkiewicz-Paluszyńska, Groźba karalna, s. 32–33; post. SN z 15.2.2007 r., IV KK 273/06, Prok. i Pr. 2007, Nr 7–8, poz. 7). Ochroną objęte zatem zostało poczucie bezpieczeństwa człowieka w zgodzie z jego subiektywnym odczuciem zagrożenia. W związku z tym czasem przyjmowano, że dobrem chronionym przy tym czynie jest wolność w sensie subiektywnym, czyli poczucie wolności, wolność od obawy, strachu (post. SN z 25.5.2006 r., IV KK 403/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1123; wyr. SN z 9.12.2002 r., IV KKN 508/99, Legalis).

Zgodnie z treścią art. 191 § 1 k.k. kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Dobrem chronionym przy przestępstwie zmuszania określonego w art. 191 k.k. jest wolność człowieka w wyborze postępowania zgodnego ze swoją wolą (wolność decyzyjna). Istotą tego czynu jest bowiem zamach na wolę pokrzywdzonego, który nie chce i nie godzi się na określone zachowania lub na ich znoszenie.

Również w orzecznictwie wskazano, że przepis art. 191 § 1 k.k. chroni przed ograniczeniami w zakresie swobody postępowania, które mają miejsce przy użyciu przemocy lub groźby bezprawnej. Przedmiotem ochrony jest tu wolność jednostki w zakresie wyboru zachowania się zgodnie ze swoją wolą, osobista swoboda podejmowania lub niepodejmowania jakiegoś zachowania, wolność w zakresie wyboru postępowania (wyr. SA we Wrocławiu z 31.5.2016 r., II AKa 124/16, Legalis). W innym orzeczeniu stwierdzono, że chodzi tu zarówno o wolność do podejmowania decyzji

woli i swobodę procesów motywacyjnych kształtujących taką decyzją, jak też możliwość wykonania podjętej decyzji woli bądź to "w ogóle", bądź to w określonym kierunku lub w określony sposób (wyr. SA w Gdańsku z 9.1.2018 r., II AKA 411/17, Legalis).

Z kolei art. 191a § 1 k.k. stanowi, kto utrwała wizerunek nagiej osoby lub osoby w trakcie czynności seksualnej, używając w tym celu wobec niej przemocy, groźby bezprawnej lub podstępem, albo wizerunek nagiej osoby lub osoby w trakcie czynności seksualnej bez jej zgody rozpowszechnia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.. Ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Racją nowego typu czynu zabronionego była potrzeba ochrony wizerunku osoby w trakcie podejmowania intymnych czynności utrwalanego bez jej zgody za pomocą powszechnie dostępnych przyrządów rejestrujących (kamera, aparat), a następnie jego rozpowszechnianie przy użyciu łatwo dostępnych środków masowej komunikacji (np. Internetu). Uzasadnienie racji kryminalizacji tego zjawiska płynęło przede wszystkim z natężenia tego typu zachowań w życiu społecznym, wynikających nie tylko z osłabienia reguł przyzwoitości w tym względzie, ale także z rozwoju techniki, która umożliwia obecnie utrwalanie obrazu niewielkim kosztem i jego natychmiastowe rozpowszechnianie.

Ze względu na kodeksowe umiejscowienie omawianego czynu dobrem chronionym przy przestępstwie z art. 191a § 1 k.k. jest wolność decydowania o utrwalaniu i rozpowszechnianiu własnego wizerunku w stanie nagości lub w trakcie czynności seksualnych. Ochroną objęte jest także prawo do życia prywatnego, albowiem intymna sfera pokrzywdzonego, naruszana tym czynem, bez wątpienia jest jego istotnym składnikiem. Słusznie jednak wskazuje się w literaturze, że należy odróżnić czynność sprawczą polegającą na utrwalaniu lub rozpowszechnianiu wizerunku nagiej osoby oraz czynność taką odnoszącą się do wizerunku osoby w czasie czynności seksualnej. Chodzi bowiem o to, że wizerunek nagiej osoby wcale nie musi wiązać się ze sferą seksualną. W konsekwencji uznać trzeba, że bezprawne utrwalanie lub rozpowszechnianie wizerunku nagiej osoby godzi w jej wolność jako taką, nie zaś w jej wolność seksualną, a zatem umiejscowienie art. 191a KK, w zakresie, w jakim dotyczy on nagości jednostki, w rozdziale XXIII KK jest jak najbardziej poprawne (R. Krajewski, *Przestępstwo utrwalania*, s. 20).

Art. 197 § 1 k.k. stanowi kto przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem doprowadza inną osobę do obcowania płciowego, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

W art. 197 k.k. zostało ujęte przestępstwo zgwałcenia, które w zależności od formy jego popełnienia oraz dodatkowych okoliczności (typów kwalifikowanych) stanowi rozbudowany zakaz naruszania wolności seksualnej innych osób. Powszechnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie, że dobrem chronionym przy przestępstwie zgwałcenia jest wolność człowieka od nacisków w sferze dysponowania swoim życiem seksualnym (wyr. SN z 3.7.1975 r., II KR 66/75, OSNKW 1975, Nr 10–11, poz. 141). Treścią tej wolności jest prawo człowieka do dysponowania swoim ciałem w sferze życia seksualnego, tj. prawo do wyboru partnera, czasu, miejsca i formy kontaktu seksualnego, który powinien być wolny od przemocy, groźby i podstępem, tj. niedopuszczalny do popełnienia w jakikolwiek sposób wbrew woli pokrzywdzonego (post. SN z 9.4.2001 r., II KKN 349/98, OSNKW 2001, Nr 7–8, poz. 53). Zgwałcenie jest zatem zamachem na samostanowienie człowieka w sferze seksualnej i najczęściej polegać będzie na zmuszeniu pokrzywdzonego do określonego działania, zaniechania albo do znoszenia określonego zachowania sprawcy (M. Rodzyńkiewicz, *Przestępstwa przeciwko wolności seksualnej*, s. 598). Czynność sprawcza przestępstwa zgwałcenia polega na tym, że sprawca przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem doprowadza inną osobę do obcowania płciowego (art. 197 § 1 KK) lub do poddania się innej czynności seksualnej albo wykonania takiej czynności (art. 197 § 2 KK). Przestępstwo to zawiera zatem dwie alternatywne formy (odmiany) jego popełnienia skutkujące różną karalnością. Kluczowymi pojęciami dla ustalenia bytu przestępstwa zgwałcenia jest zatem "obcowanie płciowe" i "inna czynność seksualna". Termin "obcowanie płciowe" odnosi się przede wszystkim do klasycznego (heteroseksualnego) stosunku płciowego (współżycia), a także do innych czynności stanowiących jego surogaty, które obiektywnie zbliżone są do poziomu intymności towarzyszącego stosunkowi seksualnemu (M. Filar, *Przestępstwa przeciwko wolności seksualnej*, s. 816–817). Najczęściej w literaturze za surogaty takie uznaje się stosunki analne (także homoseksualne) oraz oralne, imitujące stosunek płciowy. Akty imitujące stosunek płciowy lub stanowiące jego wynaturzoną postać mieszczą się w pojęciu obcowania płciowego, jeśli są traktowane przez sprawcę jako ekwiwalent

współzycia seksualnego. Dlatego też w orzecznictwie przyjęto, że penetracja za pomocą rąk narządów rodnych kobiety lub używanie w tym celu przedmiotów mieści się w pojęciu obcowania płciowego (wyr. SA w Katowicach z 9.11.2006 r., II AKa 323/06, KZS 2007, Nr 1, poz. 62; wyr. SA w Katowicach z 19.4.2007 r., II AKa 40/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 1, poz. 39). Sprawca przestępstwa zgwałcenia musi doprowadzić pokrzywdzonego do obcowania płciowego albo innej czynności seksualnej. Oznacza to, że przestępstwo z art. 197 KK ma charakter materialny i zostaje dokonane w momencie doprowadzenia ofiary (przywiedzenia jej, spowodowania jej uczestnictwa) do wskazanych zachowań wbrew jej woli, tj. przynajmniej wykonywanie wskazanej w komentowanym przepisie czynności musi zostać rozpoczęte (wyr. SA w Katowicach z 30.11.2000 r., II AKa 308/00, OSA 2001, Nr 5, poz. 29). Konieczne jest jednak, aby sprawca, doprowadzając pokrzywdzonego do opisanych czynności, użył jednego ze wskazanych sposobów, tj. przemocy, groźby bezprawnej lub podstęp. Słusznie zatem zauważył Sąd Najwyższy, że bez znaczenia jest, iż w treści art. 197 § 1 KK nie ma ustawowego zwrotu określającego alternatywnie opisane w nim czynności sprawcze (przemoc, groźbę bezprawną lub podstęp), istotne jest bowiem, aby sposób zachowania sprawcy odpowiadał co najmniej jednemu czasownikowemu znamieniu przestępstwa zgwałcenia (por. post. SN z 26.11.2009 r., V KK 204/09, Legalis). Przemoc należy rozumieć jako użycie siły fizycznej wobec ofiary (przemoc bezpośrednia), osoby jej bliskiej lub rzeczy (przemoc pośrednia) dla uniemożliwienia lub przełamania oporu, np. przez związanie i bicie pokrzywdzonego albo jego dziecka lub niszczenie rzeczy. Opór ofiary natomiast oznacza brak zgody na zachowanie sprawcy, musi być rzeczywisty i uzewnętrzniony w sposób zrozumiały dla sprawcy. Słusznie przyjęto w orzecznictwie, że zamach na wolność seksualną ofiary nie musi się łączyć z powstaniem na jej ciele obrażeń i o ile uzewnętrzniony jest brak zgody pokrzywdzonej, odpowiednio do proporcji sił, to mamy do czynienia z realizacją znamion tego przestępstwa. Opór ofiary nie musi polegać na fizycznym przeciwstawieniu się użytym przez sprawcę środkom zmuszania i w zależności od sytuacji jego dostrzegane dla sprawcy uzewnętrznienie może sprowadzać się do innych form, np. płaczu, ustnych wypowiedzi, szarpania czy prób wzywania pomocy (wyr. SA w Katowicach z 8.4.2009 r., II AKa 72/09, KZS 2009, Nr 9, poz. 65; wyr. SN z 26.7.2001 r., V KKN 95/99, Legalis). Przemocą będzie zatem działanie środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub przełamując opór zmuszanego, ma albo nie dopuścić do powstania w ogóle decyzji o takim oporze, albo wykonania takiej decyzji lub nakierowania woli pokrzywdzonego w stronę efektu pożądanego przez sprawcę (T. Hanausek, Przemoc jako forma działania, s. 65). Należy zatem podkreślić, że przemoc nie musi dotyczyć fizycznie osoby będącej ofiarą. Działanie siły fizycznej bądź jej środków może bowiem zostać skierowane na osobę trzecią lub rzecz, a skutek w postaci przymusu – na rzeczywistą ofiarę (T. Bigoszewski, Przemoc jako znamię, s. 32). Groźbę należy rozumieć tak jak w przepisie art. 115 § 12 k.k. (zob. uwagi do tego przepisu). Należy jednak podkreślić, że istotą groźby jest nie to, na jakie dobro została ona skierowana, lecz to, aby wywołać u ofiary obawę, a natężenie tej obawy wpłynęło na motywację pokrzywdzonego i przełamało jego opór. Czas trwania przemocy i groźby. Przepis art. 197 k.k. w żadnym razie nie wymaga, by sprawca nieprzerwanie stosował wobec osoby pokrzywdzonej przemoc bądź jej groził (post. SN z 18.2.2014 r., II KK 19/14, Legalis). Natomiast art. 288 § 1 i 4 k.k. stanowi, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego. W art. 288 § 1 k.k. kryminalizacji podlega naruszenie integralności cudzej rzeczy, a w art. 288 § 2 KK – wypadek mniejszej wagi tego czynu. Indywidualnym dobrem chronionym tymi przepisami są prawa majątkowe do rzeczy oraz jej posiadanie w zakresie, w jakim ich wykonywanie wymaga nienaruszalności rzeczy i jej zdolności do używania zgodnie z przeznaczeniem.. Przedmiotem wykonawczym przestępstwa z art. 288 § 1 i 2 KK jest cudza rzecz, ruchoma i nieruchoma, w rozumieniu art. 45 k.c., z uwzględnieniem art. 115 § 9 k.k. Zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie niezdatnej do użytku cudzej rzeczy należy do czynów przepołowionych, a kryterium przepołowienia jest wartość spowodowanej szkody. Jeśli nie przekracza ona ustawowego progu, to czyn podlega kwalifikacji z art. 124 § 1 KW (wyr. SN z 22.10.1998 r., III KKN 146/97, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 2, poz. 16). Do 14.11.2018 r. próg ten wynosił 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Od 15.11.2018 r. kryterium przepołowienia uległo zmianie. Na mocy ustawy z 4.10.2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 2077) powrócono do progu kwotowego, który został określony na poziomie 500 zł. Szkoda w zakresie istotnym dla przepołowienia obejmuje zarówno rzeczywistą stratę (damnum emergens), jak i utracony zysk (lucrum cessans) – zob. uchw. SN z 19.10.1972 r., VI KZP 41/72, OSNKW 1973, Nr 1, poz. 4; uchw. SN z 21.6.1995 r., I KZP 22/95, OSNKW 1995, Nr 9–10, poz. 58; B. Michalski, w: Wąsek, Zawłocki (red.), Kodeks karny, t. 2, 2010, s. 1188–1189, inaczej E. Hryniewicz-Lach, Utracone, s. 19–21). W art. 288 § 1 KK wymienione są alternatywnie trzy czynności sprawcze (przestępstwo wieloodmianowe). Mogą być zrealizowane

zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie, np. niedopilnowanie zwierzęcia, które wyrządziło szkodę (post. SN z 15.4.2004 r., WK 5/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 713). Zniszczenie rzeczy należy rozumieć jako jej nieodwracalne i całkowite unicestwienie albo nieodwracalne pozbawienie właściwości charakterystycznych dla rzeczy określonego rodzaju, do których ją zaliczano (M. Kulik , Przepis, s. 63–64; wyr. SN z 17.5.2017 r., IV KK 145/17, Legalis). W orzecznictwie zniszczenie określane jest też jako takie uszkodzenie, przy którym przywrócenie stanu poprzedniego nie jest w ogóle możliwe (wyr. SN z 24.6.1993 r., III KRN 98/93, OSNKW 1993, Nr 9–10, poz. 64). Uszkodzenie polega na naruszeniu substancji rzeczy, które nie sięga granic jej zniszczenia, zwłaszcza jeśli ma charakter odwracalny (M. Kulik , Przepis, s. 65), stanowi "częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie itp." (wyr. SN z 17.5.2017 r., IV KK 145/17, Legalis). Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku uniemożliwia używanie jej zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem mimo nienaruszenia jej substancji (M. Kulik , Przepis, s. 79; B. Michalski, w: Wąsek, Zawłocki (red.), Kodeks karny, t. 2, 2010, s. 1186–1187; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczegółowa, t. 2, 2017, s. 749). Wymienione czynności sprawcze mają charakter skutkowy, co przesądza o zaliczeniu przestępstwa z art. 288 § 1–2 KK do materialnych.

Art. 157 § 1 k.k. stanowi kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Spowodowanie średniego lub lekkiego uszczerbku na zdrowiu. Przepis jest materialne, do jego dokonania konieczne jest wystąpienie określonego skutku z działania lub zaniechania sprawcy. Zachowanie sprawcze polega na spowodowaniu:1) tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu, co oznacza takie naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, który trwa powyżej 7 dni, ale nie mieści się w kategorii ciężkiego uszczerbku (art. 157 § 1 KK);2) tzw. lekki uszczerbek na zdrowiu, czyli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (art. 157 § 2 KK).Przypadki naruszenia nietykalności cielesnej pozostawiającego jedynie "nieznaczące ślady", np. na skutek uderzenia ręką w twarz, kwalifikowane są jako przestępstwo z art. 217 § 1 KK.W wyr. z 5.2.2013 r. SN dopuścił postać zamiaru ogólnego dla ustalenia zamiaru spowodowania umyślnie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.: "przepis z art. 157 § 1 KK jest skutkowym występkiem, który może być popełniony tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym. Oznacza to, że sprawca musi obejmować świadomością możliwość spowodowania swoim zachowaniem skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. i chcieć takiego skutku albo na nastąpienie takiego skutku się godzić. Postać naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie musi być sprecyzowana w świadomości sprawcy, co oznacza, że objęcie zamiarem spowodowania skutku z art. 157 § 1 k.k. przyjąć może postać zamiaru ogólnego. Zamiar sprawcy, stanowiący fakt o charakterze psychicznym, podlega dowodzeniu i ustaleniu, tak jak inne znamiona określonego typu przestępstwa, co w przypadku sporządzenia uzasadnienia orzeczenia musi znaleźć odzwierciedlenie w jego treści" (II KK 101/12, Prok. i Pr. 2013, Nr 5, poz. 5).

Wartościując zachowanie P. G. (1) względem A. M. (1) przez pryzmat tego, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynów z art. 191 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 191a § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k., art. 197 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. zostały przez niego zrealizowane. Jego zachowanie polegało stosowaniu przemocy wobec A. M. (1) w celu zmuszenia jej do określonego zachowania, kilkakrotnym doprowadzaniu A. M. (1) do obcowania płciowego poprzez stosowanie przemocy polegającej na stosowaniu siły fizycznej, na rozpowszechnianiu bez zgody A. M. (1) wizerunku jej nagiej osoby oraz wizerunku w trakcie czynności seksualnej, poprzez okazanie go córce wymienionej oraz jej matce, na groźeniu A. M. (1) popełnieniem przestępstwem zabójstwa oraz uszkodzenia ciała, na jej szkodę, dokonaniu zniszczenia mienia w postaci garderoby i biżuterii, rozpowszechnianiu bez zgody A. M. (1) wizerunku jej nagiej osoby poprzez umieszczeniu go na portalu, spowodowaniu naruszenie czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia u A. M. (1) w ten sposób, że wielokrotnie uderzał ją pięściami i otwartą ręką po twarzy i głowie oraz kopnął w lewe udo, w następstwie czego wymieniona doznała podbiegnięć krwawych na powiekach oka prawego i lewego oraz policzku lewym oraz okolicy przedusznej lewej, skroniowo-czołowej lewej, skórze owłosionej głowy, zapadnięcia kości szczękowo – jarzmowej policzka prawego, obrzęku dolnej części tego policzka oraz wylewu krwawego podśluzówkowego, obrzędu nosa, złamania ścian dolnej i bocznej prawego oczodołu, ścian prawej zatoki szczękowej, oraz łuku prawej kości jarzmowej, w badaniu TK złamania szczękowo-jarzmowo-oczodołowego z przemieszczeniem odłamów, podbiegnięć barwy sinej na bocznej powierzchni uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, na doprowadzeniu przemocą A.

M. (1) do obcowania płciowego, poprzez stosowanie siły fizycznej wobec wymienionej, poprzez dwukrotne, wbrew jej woli, odbycie stosunku dopochwowego oraz uśiłowaniu odbyciu stosunku oralnego, do którego nie doszło, z uwagi na obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci złamania szczękowo- jarzmowo- oczodołowego, których doznała bezpośrednio przed zdarzeniem.

W tym miejscu należy się odnieść do przypisanych oskarżonemu w wyroku czynów z art. 197 § 1 k.k. oskarżony bez wątplenia wyczerpał znamiona tych przestępstw, bo po pierwsze dopuszczał się obcowania płciowego wbrew wyraźnej woli pokrzywdzonej, używając przy tym siły przytrzymując ją bądź przez pokazanie swojej przewagi fizycznej żądając od niej podporządkowania się. Do takich sytuacji dochodziło w mieszkaniu pokrzywdzonej, bądź na klatce schodowej. Pokrzywdzona stawiała temu wyraźny opór wyrażając, to słownie bądź się mu wyrывая. Oskarżony jednak siłą zmuszał ją do stosunków płciowych. Powyższych ustaleń w tym zakresie nie może zmienić fakt, iż strony w okresie trwania ich znajomości utrzymywali poprawne stosunki i za obopólną zgodą współżyli seksualnie, czemu pokrzywdzona nie zaprzeczała w toku procesu. Nawet biegła w opinii psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej zwróciła uwagę, iż związek pokrzywdzonej z oskarżonym nosił cechy związku mizoginistycznego, którego przejawem jest myślenie marzeniowe i życzeniowe. Dlatego tym bardziej brak jest jakichkolwiek postaw po pierwsze do odrzucenia zeznań pokrzywdzonej a po drugie do przyjęcia tezy, iż zeznania w przedmiotowej sprawie złożyła z zemsty za to, że nie chciał z nią być.

Swoim czynami polegającymi na stosowaniu przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej zaatakował wiele dóbr chronionych prawem – przedmiotów ochrony – w tym zdrowie, wolność, wolność seksualną, godność, mienie. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Świadczy też o tym, sposób działania oskarżonego polegający na częstym wyrządzaniu cierpienia pokrzywdzonej. Zdawał on bowiem sobie sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonej cierpienia, dolegliwości psychiczne i fizyczne. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Szkody emocjonalne, jakie wyrządził oskarżony pokrzywdzonej nie zostały przez niego w toku postępowania ocenione nagannie, co oczywiście nie stanowi okoliczności obciążającej.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynów polegających na stosowaniu przemocy psychicznej, fizycznej oraz seksualnej a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia, zaspokojenia swoich pragnień. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Konsekwencją uznania winy oskarżonego stało się podjęcie odpowiedniej reakcji penalnej na popełnione przestępstwa

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru a zawarte w art. 3 k.k., art. 58 § 1 k.k. i art. 53 k.k.

Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z pkt I na podstawie art. 191 § 1 k.k. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 197 § 1 k.k. karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; za czyn z pkt III na podstawie art. 191a § 1 k.k. karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt IV na podstawie art. 190 § 1 k.k. mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt V na podstawie art. 288 § 1 k.k. mu karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn pkt VI na podstawie art. 191a § 1 k.k. mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności; za czyn z pkt VII na podstawie art. 157 § 1 k.k. mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pobawienia wolności, za czyn z pkt VIII na podstawie art. 197 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; .na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd miał na uwadze, aby kary jednostkowe nie przekraczały stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów, naruszone dobra prawne.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i nie przekracza stopnia winy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji przyisanych mu w wyroku czynów zabronionych.

Wartościując zachowanie oskarżonego z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary, Sąd wziął pod uwagę odniesione cierpienia psychiczne i fizyczne a także doznane szkody materialne.

Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominięto, iż nie był uprzednio karany sędownie.

Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, doświadczonym życiowo, w pełni poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynów, których się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynu. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dóbr prawnych pokrzywdzonej a także to, że czynów tych dopuścił się oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynów.

Sąd uznał jednak, iż w tym przypadku jest potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy. Sąd wymierzając w/w karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej.

W ocenie Sądu kara te spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara te ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybką i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy. Jedyną karą, która może uzmysłwić oskarżonym naganność jego czynów, jest właśnie kara o charakterze izolacyjnym i nie jest karą nadmiernie surową, zwłaszcza jeżeli weźmiemy pod uwagę okoliczność popełniania przestępstw na szkodę A. M. (1), w tym brutalny sposób działania oskarżonego, zwłaszcza jeżeli chodzi o te czyny, które miały miejsce w dniu 1 stycznia 2018r. Celem tak ukształtowanej sankcji jest przede wszystkim właściwa resocjalizacja oskarżonego, która pozwoli mu po odbyciu kary na właściwe funkcjonowanie w warunkach życia codziennego bez konfliktów z obowiązującym prawem.

Na podstawie art. 46 § 1k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. M. (1) kwotę 6000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art.41a§1i4k.k.orzekł wobec oskarżanej zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakaz kontaktowania bez zgody pokrzywdzonej na okres 5 (pięciu) lat. Konieczność orzeczenia środka karnego przewidzianego w art. 41 a § 1 k.k. była spowodowana przede wszystkim obawami pokrzywdzonej przed osobą oskarżonego. Natomiast co do środka kompensacyjnego przewidzianego w art. 46 § 1k.k. w przypadku zgłoszenia takiego wniosku przez pokrzywdzoną sąd ma obowiązek jego orzeczenia. Sąd orzekł ją w wysokości poniżej żądanej, co wynikało przede wszystkim ze zdolności i możliwości majątkowych oskarżonego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 stycznia 2018 roku godzina 9.10 do dnia 11 czerwca 2019r. przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach zastępstwa procesowego orzekł na podstawie art. 627 k.p.k.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął o zabezpieczonych dowodach rzeczowych.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k.,

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.